

Ravne na Koroškem, 14. oktober 2022

Ljubi moji mladi!

»Zgodnje jutro je danes med jesenskimi meglicami razkrivalo sramežljive sončne žarke, ki me nikakor niso mogli spraviti iz postelje. Kljub najboljši slovenski postelji in dvojnemu vzmetenju me boli križ, kolena so mi ob postavljanju na noge zaškrtala. Podoba v ogledalu je precej »scarry«, kot reče moja mlada kolegica na koncu prve pisarne. Gub ne skrrije niti debela plast pudra, izpod temno pobarvane pričeske, ki je vse bolj redka, pa sili pramen belih las, ki sem ga pri barvanju očitno že tretjič spregledala. Še dobro, da je jutranja slika v ogledalu megljena, saj se ličiti z očali pač ne morem, in si predstavljam, da sem še kar ok. Na hitro skuham čaj, kapsul za kavo iz avtomata mi je že davno zmanjkalo, pa jih vedno pozabim kupiti. Tako kot še mnogo podobnih stvari. Vzamem torbo z računalnikom in prižgem motor svojega strašno bleščečega avta. Sprašujem se, kje imam ključe, ker sem spet pozabila, da ta moj plehnati ptič nima ključa. Skoraj sam me odpelje do službe. Mimogrede vidim čisto majhne otroke in malo starejše mlade, ki čakajo na prevoz. Včasih so jih vozili brkati šoferji s kombiji, pomislim, danes jih pobira električni minibus, ki ga upravlja »yoystick«. Nikogar ne poznam, ugotovim, ko sem že pri vratih svoje pisarne. Tukaj se počutim domače. Marsikaj se je v petinštiridesetih letih, odkar sedim za to mizo, spremenilo, le sonce ves čas, vse leto, v enakem loku razsvetljuje mojo delovno mizo. In vsako jutro, čeprav leta minevajo kot blisk, vzide novo, mlado sonce. Zadnje čase se mi zdi, da je še močnejše in bolj veselo. Ker se igrivim žarkom že zjutraj pridružujejo zvonki nasmehi iz mladih ust. Še meni se zdi, da sem veliko mlajša, ko jih poslušam. In če sem zjutraj s škrtajočimi kostmi sestavljala svojo podobo, se mi sredi dneva zdi, da se bom kmalu povzpela po ferati najzahtevnejše G-smeri. Moji mladi znanci to počnejo vsak konec tedna in pravijo, da je vse še premalo zahtevno. Težko je držati korak z vami, dragi moji mladi, a ni lepšega, kot truditi se in loviti vaše pete, da ne izginejo iz vidnega polja utrujenih in od rutine obrabljenih možganov. Bodite še naprej aktivni, proaktivni, polni idej, energije in neizmerne veselja do vsega, kar prinaša nori novi čas. Bodite učenci tistim, ki kaj vedo, in učitelji vsem nam, ki bi radi ostali mladi. Pa četudi vemo, da nikoli več ne bomo!«

Dragi moji vrstniki!

V času, ko vse napovedi kažejo, da bomo po študiju delali do pozne starosti in poskušali ujeti korak s časom tudi takrat, ko nas bo prehiteval, si želim, da bi tako kot ta moja znanka s škrtajočimi kostmi in zgubano kožo na delovnem mestu našli najboljše starejše sodelavce. Ki bodo cenili naše spretnosti in znanje, mladostno zavzetost in energijo. Ki nam bodo sposobni prepustiti prostor takrat in tam, kjer bomo potrebni. Želim si, da bi imela ob sebi vrstnike, ki bodo pripravljeni delati veliko in dobro in ob vsem tem ne bodo pozabili na zvonki nasmeh ob prvi jutranji kavi. In niti na zgubano sodelavko, ki je desetletja preždelo v tej isti pisarni in tukaj pustila svoje življenje. Dragi moji prijatelji, želim si, da bi tudi za nas vedno vzhajalo in zahajalo to mlado sonce. Ki bo opogumljalo, tudi ko bodo čezenj poveznjene temne jesenske meglice. In še nekaj si želim. Zdrave tekmovalnosti, s katero se bomo spodbujali in skupaj napredovali. Ne le zase, za vse. Za svet, za katerega bi bilo predvsem lepo, da se začne prebujati kot zgubana starka in ugotavljati, da je zapravljal svoje možnosti in priložnosti. In ga lahko reši samo nekdo, ki je boljši in ima vizijo. Ki ga je potrebno dohajati z najhitrejšimi koraki, preden njegove pete splezajo po ferati najzahtevnejše G-smeri.

Se vidimo v pisarni, ob prvi jutranji kavi, z zvonkim nasmehom in soncem na delovni mizi!

Vaša Julija